

PASTORALĂ LA PRAZNICUL ÎNVIERII DOMNULUI 2008

† NICOLAE

din mila lui Dumnezeu

Arhiepiscop al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române din cele două Americi

*Iubitului cler și dreptmăriturilor creștini,
pace și bucurie sfântă de la Hristos Domnul,
iar de la noi arhierească binecuvântare.*

Prea Cucernici Părinți,

Iubiți Credincioși,

Hristos a înviat!

În fiecare an ne vestim unii altora că prin Învierea lui Hristos moartea a fost biruită, repetând cuvintele femeilor mironosițe care au vestit primele Apostolilor că au găsit mormântul Domnului gol și că Cel pe care îl așezaseră cu două zile înainte în mormânt a înviat. Dar tot acum ne bucurăm să primim salutul lui Hristos cel Înviat *Pace vouă!*

Sf. Evanghelist Ioan ne prezintă prima arătare a Domnului Înviat către ucenici: „Și fiind seară, în ziua aceea, întâia a săptămânii, și ușile fiind încuiate, unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus și a stat în mijloc și le-a zis: Pace vouă! Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii văzând pe Domnul.” (Ioan 20, 19-20). După răstignirea, moartea pe Cruce și îngroparea Mântuitorului, ucenicii se ascuseseră de frica iudeilor, ca nu cumva să sufere și ei soarta Învățătorului. Oameni cu puțină înțelegere și credință, deziluzionați de cele întâmplate, Apostolii îl reîntâlnesc acum pe Învățătorul lor și se bucură. Primesc cuvântul sub forma salutului „Pace vouă!” și constată cu ochii lor că Domnul lor a Înviat. Și se bucură de această revedere. Acesta este începutul transformării lor din ucenicii ai Învățătorului în Apostoli, adică vestitori ai Învierii Domnului.

Pacea pe care le-o aduce Mântuitorul se referă în primul rând la împăcarea omului cu Dumnezeu. Adam, cel ce a refuzat dragostea și comuniunea cu Dumnezeu, s-a aflat tulburat în sufletul lui pentru că a pierdut sensul existenței sale. Creat după chipul lui Dumnezeu și tinzând la asemănarea cu Creatorul său, primul om nu putea afla sensul vieții în afara legăturii cu Dumnezeu. De aceea, nu putea fi împăcat. Adam a pierdut odată cu dragostea lui Dumnezeu și pacea sufletului. Și de la Adam, orice om trăiește tragedia separării de Dumnezeu în primul rând ca o neîmpăcare sufletească. Fericitul Augustin redă foarte bine această stare a omului prin cuvintele „Că ne-ai făcut spre a Te căuta și neliniștit este sufletul nostru până nu se va odihni întru Tine.”

Hristos a venit să restabilească comuniunea omului cu Dumnezeu și să-i readucă omului pacea sufletului. Sf. Pavel spune creștinilor din Roma că: „fiind îndreptați din credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Iisus Hristos.” (Rom. 5,1). Iar celor din Efes le spune: „El (Hristos) este pacea noastră, El care a făcut din cele două – una, surpând peretele din mijloc al despărțirii. Desființând vrăjmășia în trupul Său, legea poruncilor și învățăturile ei, ca, întru Sine, pe cei doi să-i zidească într-un singur om nou și să întemeieze pacea, și să-i împace cu Dumnezeu pe amândoi, uniți într-un trup, prin cruce, omorând prin ea vrăjmășia.” (Ef. 2,14-16). Sf. Ioan Gură de Aur tâlcuiește aceste cuvinte spunând că ceea ce fusese îndreptar și călăuză pentru poporul evreu, Legea lui Moise, devenise perete despărțitor între evreu și ne-evreu, dar și între om și Dumnezeu. Profetul Isaia

se întreba, în numele lui Dumnezeu, ce va face cu via pe care a sădit-o și nu a dat rod? „Strica-voi gardul ei și ea va fi pustiită, dărâma-voi zidul ei și va fi călcată în picioare.” (Is. 5,5)

În Hristos se împlinesc aceste cuvinte ale profetului. Hristos a adus pacea între oameni și cu Dumnezeu prin jertfa pe Cruce. Ceea ce era vrăjmășie, căci stabilise o separație între om și Dumnezeu, a fost desființat pe Cruce prin jertfa, oferirea de Sine a lui Hristos. Urmarea mândriei și a neascultării lui Adam a fost separarea de Dumnezeu, urmarea smereniei omului-Dumnezeu și a ascultării până la moarte „și încă moarte pe Cruce” (Filip. 2,8), a fost împăcarea cu Dumnezeu. Toate cele ce se aflau separate de Dumnezeu, întreaga creație suferindă după păcatul lui Adam, a fost readusă, prin jertfa lui Hristos, înaintea lui Dumnezeu-Tatăl, împăcată și răscumpărată din moarte. Sf. Chiril al Alexandriei explică taina Crucii prin faptul că la Dumnezeu-Tatăl nu se poate ajunge decât în stare de jertfă, iar jertfa adevărată, în numele omenirii, nu o putea aduce decât Cel fără de păcat, Cel împăcat cu omenirea. Iar Sf. Pavel vorbește foarte clar colosenilor de roadele jertfei lui Hristos: „Și printr-Însul toate cu Sine să le împăce, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, făcând pace prin El, prin sângele Crucii Sale.” (Col. 1,20).

Pacea pe care o aduce Hristos este așadar pacea împăcării omului cu Dumnezeu, pacea biruinței asupra păcatului prin jertfa pe Cruce. Iar această biruință și puterea ce izvorăște din ea o transmite Apostolilor: „Și Iisus le-a zis iarăși: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și eu pe voi. Și zicând acestea a suflat asupra lor și a zis: Luați Duh Sfânt; cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate și cărora le veți ține, vor fi ținute.” (Ioan 20,21-23). Prin aceasta Hristos ne arată că pacea sufletelor noastre este și semnul împăcării cu Dumnezeu prin iertarea păcatelor prin puterea Sfântului Duh.

Iubiți credincioși,

Hristos ne dăruiește și nouă tuturor pacea Sa aducătoare de bucurie. Ca și Apostolii oarecând, primind pacea lui Hristos aflăm împăcare sufletelor noastre și ne arătăm vrednici de primirea lui Hristos Înviat în Taina Sf. Împărtășanii. Iar apoi mărturisim că am aflat „Duhul cel ceresc, am aflat credința cea adevărată”, credința mărturisitoare a Învierii Domnului. Ca și pe Apostoli, întâlnirea cu Hristos cel Înviat ne transformă din ucenici cu puțină credință și înțelegere în mărturisitori ai Învierii Domnului, Cel ce a surpat peretele despărțirii și a adus pacea.

Îndemnul meu la acest praznic slăvit este să cerem lui Hristos cel Înviat să ne dăruiască pacea Sa aducătoare de bucurie, pacea sufletului și cea a împăcării cu semenii, să ne dea gândul cel bun al împăcării cu frații noștri din cealaltă Episcopie Română din America de Nord, ca împreună să mărturisim credința ortodoxă temeluită pe Învieria Domnului. Anul 2008 este unul aniversar, căci se împlinesc 125 de ani de nașterea și 50 de ani de la trecerea la cele veșnice a primului episcop al românilor din America, Prea Sfințitul Policarp Morușca. Să ne rugăm Bunului Dumnezeu ca anul 2008 să fie și anul împăcării istorice dintre cele două Episcopii românești și al refacerii unității ortodoxiei românești de pe continentul american.

Hristos Domnul să vă dăruiască pacea Sa și bucuria Apostolilor ce L-au întâlnit pe Domnul Înviat. Această pace și bucurie să se sălășluiască între noi toți, în familiile și parohiile noastre.

Vă îmbrățișez frățeste în Hristos Domnul Cel Înviat și vă urez Sărbători fericite!

Hristos a înviat!

Al vostru frate întru rugăciune către Dumnezeu,
† **NICOLAE**

Chicago, Praznicul Învierii Domnului, 2008